

Умрѣхъ отчаянъ въ Прилѣпъ азъ —
Подиръ Бѣласица проклета —
Вечъ деветъ вѣка отъ тогазъ.

Но чувамъ викове победни.
Потомство ново се роди!
Я ставай, Самуиле бледни,
Войскитѣ пакъ си поведи!

Михаилъ Шишманъ

Въвъ боя при Велбуджъ паднахъ,
„Прости!“ казахъ на тронъ и царство,
Печална жертва самъ станахъ
На сръбската злина, коварство.

Но днесъ зачувамъ трѣбенъ звукъ
И викъ победенъ — утешенъ съмъ:
Чрезъ сабята на моя внукъ
Сто пѣти ази отмъстенъ съмъ.

Паисий

За Болгарская древна слава
Писахъ азъ, грѣшни на Атонъ,
Отъ Дунава до Дринъ тогава
Бѣ звонъ оковний, плачъ и стонъ.

Но днесъ ухо ми пѣсни слуша!
Смилилъ се, виждамъ, Богъ за насъ...
Ехъ, часъ великъ, да стана азъ
Историята си да допиша.

Февруари, 1916 г.